

Ο “άγιος” των γραμμάτων - Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Ιωσήφ Βατοπαιδινός](#)

«Όσον δε παρέρχεται ο καιρός και γνωρίζομεν περισσότερον το έργον του, τόσο η εκτίμησίς μας μεγαλώνει και ο θαυμασμός μας γίνεται πλέον ένθερμος».

Ο ιερέας Γεώργιος Ρήγας σε επιστολή του προς τον εκδότη Ηλ. Δικαίο έγραψε για τα χριστιανικά τέλη του κυρ-Αλέξανδρου. Ζήτησε να προσέλθει ο ιερέας της Σκιάθου παπα-Ανδρέας Μπούρας και οι αδελφές του ζήτησαν να πάει μαζί στο σπίτι και ο γιατρός. Διηγείται ο π. Γεώργιος Ρήγας:

“Ο Παπαδιαμάντης προ πάντων ήτο Χριστιανός και χριστιανός ευσεβής. Μόλις, λοιπόν, είδε τον ιατρόν είπεν εις αυτόν: “Τι θέλεις συ εδώ;” “Ήρθα να σε δω”, του λέγει ο ιατρός. “Να ησυχάσης”, του λέγει ο ασθενής, “εγώ θα κάμω πρώτα τα εκκλησιαστικά και ύστερα να ‘ρθής εσύ”... Μόνος του, ολίγας ώρας πριν αποθάνη, έστειλε να κληθή ο ιερέυς διά να κοινωνήση. “Ξεύρεις! Μήπως αργότερα δεν καταπίνω!”, έλεγεν. Ήτο η παραμονή του θανάτου του και τότε του απονεμήθηκε το παράσημο του Σταυρού του Σωτήρος. Την εσπέραν της 2ας Ιανουαρίου 1911, παραμονήν του θανάτου του, “ανάψτε ένα κηρί”, είπε “φέρτε μου κι ένα εκκλησιαστικόν βιβλίον”. Το κηρίο ηνάφθη, επρόκειτο δε να έλθη και το βιβλίον, αλλά πάλιν αποκαμών ο Παπαδιαμάντης είπεν: “Αφήστε το βιβλίο. Απόψε θα ειπώ όσα ενθυμούμαι απ’ έξω”. Και ήρχισε ψάλλων τρεμουλιαστά “την χείρα σου την αψαμένην...” (πρόκειται για τροπάριο από τις Ώρες της εορτής των Φώτων που

επέκειτο). [\(περισσότερα...\)](#)